

Sygn. akt VUa 31/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Andrzej Marek

Sędziowie: SSO Jacek Wilga (spr.)

SSO Krzysztof Głowczyński

Protokolant: Ewelina Cyrkot

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2013 roku ***w Legnicy***

na rozprawie

sprawy z odwołania A. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w Legnicy

z dnia 10 października 2013 roku

sygn. akt IV U 274/12

oddala apelację.

Sygn. akt V Ua 31/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 października 2013 roku Sąd Rejonowy w Legnicy zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 16 maja 2012 roku znak: (...) w ten sposób, że zwolnił wnioskodawcę A. T. z obowiązku zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego przez zainteresowanego ubezpieczonego G. B. za okres od dnia 14 czerwca 2011 roku do dnia 18 czerwca 2011 roku oraz za okres od dnia 6 sierpnia 2011 roku do dnia 26 sierpnia 2011 roku, w całości.

W uzasadnieniu powołał się na regulację art. 84 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych zgodnie z którą osoba która pobrała świadczenie jest zobowiązana do jego zwrotu gdy jest ono nienależne tzn. w sytuacji: 1) jego wypłacenia mimo zaistnienia okoliczności powodujących utratę prawa do świadczenia lub wstrzymania prawa do ich wypłaty w całości lub części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do jego pobierania, 2)

przyznania lub wypłacenia świadczeń na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd organu rentowego przez osobę pobierającą świadczenie.

Wskazał Sąd Rejonowy, że zobowiązanymi do zwrotu świadczeń nienależnie pobranych są osoby, z którymi organ ubezpieczeń społecznych jest związany stosunkiem ubezpieczenia społecznego, którym świadczenie wypłaca i do których je adresuje. Organ rentowy nie może własną decyzją zobowiązać do zwrotu świadczenia osoby innej niż ta, która pobrała nienależnie świadczenie w sensie prawnym tj. do której świadczenie było skierowane zgodnie z ustaleniem prawa do świadczenia.

Wskazał również, iż G. B. uzyskał od A. T. orzeczenie o czasowej niezdolności do pracy w okresach od 6 do 12 sierpnia 2011 roku (7 dni), od 14 do 20 sierpnia 2011 r. (7 dni) oraz od 21 do 26 sierpnia 2011 r. (6 dni). Zapisy te potwierdziły, w ocenie Sądu Rejonowego, iż nie zostały przekroczone przez wystawiającego orzeczenie limity ilości dni orzekanej niezdolności do pracy określone w art. 3a ustawy o zawodzie felczera. Nadto kontynuacja leczenia i otrzymane przez G. B. zwolnienia lekarskie uzasadnione były stanem jego zdrowia i faktycznie występującą niezdolnością do pracy.

Wyrok powyższy zaskarżył apelacją organ rentowy.

Zarzucił naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie, w szczególności art. 84 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, Dz. U. Nr 205, poz. 1585 z 2009 r. j.t. ze zm.) oraz art. 6 ust. 1 jak i 66 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. nr 77 z 2010 r. poz. 512 j.t. ze zm.) oraz art. 3a ustawy z dnia 20 lipca 1950 r. o zawodzie felczera (Dz. U. nr 1133 z 2012 r. j.t.) poprzez przyjęcie, iż powód jest zwolniony z obowiązku zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego wypłaconego G. B..

Stawiając powyższe zarzuty skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa – ewentualnie jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W ocenie skarżącego stanowisko Sądu Rejonowego przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie jest zgodne z art. 3a ustawy z dnia 20 lipca 1950 r. o zawodzie felczera, albowiem do wystawienia orzeczenia o czasowej niezdolności do pracy za okres przekraczający 14 dni uprawnienia ma jedynie lekarz medycyny. Zapisy ustawy są jednoznaczne i nie dopuszczają innej interpretacji. G. B. nie znalazł się również w sytuacji zdrowotnej zagrażającej życiu.

W sytuacji mającej miejsce w rozpoznawanej sprawie powód winien zwrócić pobrany przez pacjenta zasiłek chorobowy zgodnie z art. 84 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja na uwzględnienie nie zasługiwała.

Z uzasadnienia decyzji organu rentowego podlegającej ocenie w rozpoznawanej sprawie wynika, iż zobowiązanie powoda do zwrotu zasiłku chorobowego pobranego przez G. B. uzasadnione zostało faktem, iż zaświadczenie lekarskie z tytułu orzeczonej niezdolności do pracy we wskazanych okresach przypadają łącznie na okres dłuższy niż 14 dni. Zaświadczenia te wystawione zostały z naruszeniem przepisów ustawy z dnia 20 lipca 1950 roku o zawodzie felczera, zgodnie z którą felczer może wydać ubezpieczonemu orzeczenie o czasowej niezdolności do pracy jednorazowo do 7 dni, z tym, że łączny okres orzeczonej niezdolności do pracy nie może być dłuższy niż 14 dni.

Tymczasem zgodnie z regulacją art. 84 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, na którą powołuje się organ rentowy obowiązek zwrotu świadczeń wraz z odsetkami obciążają płatnika lub inny podmiot (w sprawie zaś felczera wystawiającego orzeczenie o czasowej niezdolności do pracy) w sytuacji kiedy pobranie nienależnych świadczeń spowodowane zostało przekazaniem przez płatnika lub inny podmiot nieprawdziwych danych mających wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Taka sytuacja w sprawie nie zachodzi. Organ rentowy nie podnosił i tym samym również nie wykazał aby ubezpieczony G. B. otrzymał świadczenie które mu nieprzysługiwało lub przysługiwało w innej wysokości. Nie kwestionował bowiem zasadności dokonanej przez powoda oceny, iż był on w okresie na który orzeczono niezdolność do pracy do tej pracy rzeczywiście niezdolny. Nie podnosił zatem, iż przekazane przez niego dane były nieprawdziwe.

W takiej sytuacji brak było podstaw do przyjęcia, iż została wskazana w art. 84 ust. 6 podstawa do obciążenia powoda obowiązkiem zwrotu wypłaconego G. B. zasiłku.

Dodatkowo zważyć należy, iż regulacja art. 3a ustawy o zawodzie felczera nie jest jednoznaczna. Nie budzi wątpliwości jedynie fakt, iż jednorazowo felczer może wydać ubezpieczonemu orzeczenie o czasowej niezdolności do pracy na okres do 7 dni, natomiast dalsza jego część stanowiąca, iż łącznie orzeczony okres niezdolności do pracy nie może być dłuższy niż 14 dni już taka jednoznaczna nie jest. Wątpliwości budzi użyte sformułowanie „łącznie”. W szczególności nie jest jasne czy oznacza ono sumę orzeczonych wobec jednego ubezpieczonego dni niezdolności do pracy, czy odnosi się ono do jednej jednostki chorobowej będącej przyczyną niezdolności do pracy, jak należy ją liczyć, a w szczególności czy musi to być nieprzerwana niezdolność do pracy oraz z jakiego okresu czasowego orzekane przez felczera niezdolności do pracy nie mogą przekraczać 14 dni.

Rozstrzygnięcie powyższych wątpliwości dla oceny apelacji nie było jednak konieczne. Zwrócenie na nie uwagi spowodowane zostało koniecznością powołania w ewentualnych przyszłych sprawach tego typu przez organ rentowy poszerzonej argumentacji.

Mając powyższe na uwadze apelację organu rentowego jako niezasadną oddalono na podstawie art. 385 kpc.